

Arrest

nr. 188 964 van 27 juni 2017
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2017 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 juni 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*), aan de verzoekende partij betekend op 20 juni 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2017 om 13.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. SCHIJVENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn te Benin City op 15 augustus 1987.

De verzoekende partij heeft op 6 september 2013 een asielaanvraag ingediend.

De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigert op 13 juni 2014 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Op 18 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 29 januari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 18 oktober 2016 dient de verzoekende partij een verklaring van wettelijke samenwoning in bij de stad Antwerpen, district Antwerpen.

De ambtenaar van de burgerlijke stand beslist op 22 oktober 2016 tot uitstel van de vermelding van de verklaring van wettelijke samenwoning in het rijksregister met twee maanden.

De verzoekende partij maakt op 15 februari 2017 het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole.

De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 15 februari 2017 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing en nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Dit beroep is nog hangende en gekend onder rolnummer RvV X

De ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen, district Antwerpen, weigert op 2 maart 2017 de registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning.

Op 20 juni 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: I. [...]

voornaam: H. E. [...]

geboortedatum: 15.08.1987

geboorteplaats: B. C. [...]

nationaliteit: Nigeria

In voorkomend geval, ALIAS:

- O. O. [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevel om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend op 19.06.2014 (bijlage 13qq van 18.06.2014), op 29.01.2015 (bijlage 13 van 29.01.2015) en op 15.02.2017 (bijlage 13 van 15.02.2017).

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene kwam volgens zijn asielverklaring naar België op 21.08.2013. Betrokkene heeft op 6.09.2013 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 13.06.2014. Vervolgens werd op 19.06.2014 aan betrokkene een bevel betekend om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 18.06.2014), geldig 30 dagen.

Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Op 18.10.2016 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met Mevrouw R. M. R. (°8.06.1984) [...], die de Nederlandse nationaliteit heeft. Op 2.03.2017 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Mevrouw R. M. R. [...] niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Nigeria. Zowel betrokkene als Mevrouw R. M. R. [...] wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Het beroep dat betrokkene op 3.04.2017 heeft ingediend tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg houdt op zich dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM. De weigering van de registratie van wettelijke samenwoning vormt immers een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de wettelijke samenwoning alsnog geregistreerd mag worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van de wettelijke samenwoning.

Op 15.02.2017 werd door de politie van Antwerpen aan betrokkene een bevel betekend om uiterlijk op 17.03.2017 het grondgebied te verlaten. Betrokkene werd daarbij door de politie van Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Op 17.03.2017 diende betrokkene een verzoek tot schorsing en nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten in bij de RVV. Het ingediende beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Nigeria wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevel om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend op 19.06.2014 (bijlage 13qq van 18.06.2014), op 29.01.2015 (bijlage 13 van 29.01.2015) en op 15.02.2017 (bijlage 13 van 15.02.2017).

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Nigeria.

[...]

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 43, §1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

Ter terechtzitting vraagt de waarnemend voorzitter aan de verzoekende partij of met “*middelen tot nietigverklaring van de bestreden beslissing*” (p.14 ev. van het verzoekschrift) de ernstige middelen uit artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bedoeld worden en of met “*middelen tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing*” (p. 21 - 23 van het verzoekschrift) de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel bevat. Dit wordt door de verzoekende partij bevestigd. De verwerende partij stelt dat zij het verzoekschrift van de verzoekende partij ook op deze manier geïnterpreteerd heeft. De Raad stelt vast dat de rechten van verdediging bijgevolg niet geschonden zijn. Voorts beklemt de waarnemend voorzitter dat de huidige procedure enkel de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing kan schorsen, en niet de bestreden beslissing nietig kan verklaren.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Inzake de in de bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering dient te worden gesteld dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 7, derde lid, van de Vreemdelingenwet en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

4. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

4.1. Wat betreft de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid, van het PR RvV. De verzoekende partij wijst er immers terecht op dat zij reeds van zijn vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. De verwerende partij stelt het hoogdringende karakter van de vordering ook niet ter discussie.

4.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

4.2.1. In een eerste en tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). In de middelen zelf voert de verzoekende partij de schending aan van het hoorrecht.

Gelet op de nauwe samenhang worden ze samen besproken.

4.2.1.1. De verzoekende partij licht haar middelen toe als volgt:

“V. Middelen tot nietigverklaring van de bestreden beslissing.

EERSTE MIDDEL : in de omstandigheden van de zaak, waar verzoeker en de partner van zijn keuze, mevrouw M. R. [...], een duurzame liefdesrelatie hebben, sedert geruime tijd hun vrije tijd met elkaar delen, en inmiddels sedert ruim een jaar met elkaar samenleven als man en vrouw, en zij hun relatie willen bestendigen, in die mate dat zij een gezamenlijke kinderwens hebben, die om objectieve gronden, in verband met een medische problematiek, enkel in België gerealiseerd kan worden, en zij bovendien een verklaring van “wettelijke samenwoning” hebben afgelegd, en waar nog niet — definitief, d.w.z. door een rechter met volle rechtsmacht — is geoordeeld over hun recht om deze verklaring van “wettelijke samenwoning” te doen registreren in het rijksregister, schendt het betwiste bevel om het grondgebied te verlaten, en de daaraan gekoppelde “verwijderingsmaatregel” in het bijzonder het recht van verzoeker en van zijn levenspartner, mevrouw R. [...], EU – onderdaan, op bescherming van hun privé – en gezinsleven — waaronder eensdeels hun recht om vrij een liefdesrelatie aan te gaan met de partner van hun eigen keuze, en het leven met deze zelfgekozen partner te delen, anderdeels hun recht om de verwezenlijking na te streven van hun gezamenlijke kinderwens —, zoals dit recht hen beiden wordt gewaarborgd door art. 8 E.V.R.M.

A.

Er kan geen betwisting over bestaan :

- dat zowel verzoeker, als zijn levenspartner, mevrouw M. R. [...], — die bovendien de Nederlandse nationaliteit bezit, en die bijgevolg de hoedanigheid heeft van “EU – onderdaan” —, een onvervreemdbaar recht hebben op eerbiediging en bescherming van hun privé – en gezinsleven — art. 8 E.V.R.M. —*
- dat het recht om in vrijheid de man of vrouw te kiezen met wie men een liefdesrelatie aangaat, en met wie men binnen die relatie het leven wil delen, en wil samenwonen, een onlosmakelijk onderdeel vormen van bedoeld recht — art. 8 E.V.R.M. —*
- dat eenieder het principieel recht heeft om kinderen te hebben, en dat dit recht bij uitstek toekomt aan liefdespartners die een duurzame partnerrelatie hebben, en die met elkaar samen leven en die hun gezin willen vervolledigen met kinderen, of zo men wil : die een gezin met kinderen willen stichten — art. 8 E.V.R.M. —.*

De beperkingen die de bestreden beslissing, en de bestreden “verwijderingsmaatregel” voor verzoeker — en zijn levenspartner, mevrouw R. [...] —, aan deze rechten stellen, gaan verder dan rechtens kan worden toegestaan, nu deze beperkingen het verzoeker en zijn levenspartner onmogelijk maken deze rechten daadwerkelijk uit te oefenen, d.w.z. nu zij het verzoeker en zijn levenspartner onmogelijk maken verder met elkaar samen te leven, enerzijds, samen kinderen op de wereld te zetten, anderzijds.

Verzoeker verwijst in dit verband naar volgende overweging uit het arrest nr. 173.592, op 25.08.2016 uitgesproken door de waarnemend voorzitter van de Ite kamer van de “Raad voor Vreemdelingenbetwistingen” :

“(..) blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof (van Justitie van de Europese Unie)

dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (..).”.

Inderdaad zijn de belemmeringen die het bestreden besluit, en in het bijzonder de bestreden “verwijderingsmaatregel” voor het privé – en gezinsleven van verzoeker en zijn levenspartner zouden meebrengen, — mocht er alsnog effectief uitvoering aan worden gegeven —, van die aard dat hun recht op eerbiediging en bescherming van hun privé – en gezinsleven in zijn kern zou zijn aangetast.

B.

Minstens is er sprake van een onduidbare inperking van het privé – en gezinsleven, in de mate waarin tot een effectieve verwijdering van het grondgebied is besloten nog vooraleer verzoeker zijn recht heeft kunnen uitputten om het bestaan van een werkelijk gezinsleven — tussen hemzelf en zijn levenspartner, mevrouw R. [...] —, door een rechter te doen erkennen.

Uitdrukkelijk beroept verzoeker zich op :

- zijn fundamenteel recht van verdediging

- het recht van eenieder om te worden gehoord, — in zodanige voorwaarden

dat hij in staat wordt gesteld om naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure —, vooraleer een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden

— verzoeker verwijst naar de gedachtengang ook en onder meer daaromtrent gevolgd in het arrest nr. 173.592, op 25.08.2016 uitgesproken door de waarnemend voorzitter van de Ite kamer van de “Raad voor Vreemdelingenbetwistingen” —

- het vereiste dat eenieder die aanvoert dat zijn grondrechten zijn geschonden

— te dezen gaat het om het grondrecht van verzoeker en zijn levenspartner, mevrouw R. [...], op eerbiediging van hun privé – en gezinsleven, gewaarborgd door art. 8 E.V.R.M. —, toegang krijgt tot een rechterlijke instantie, in zodanige voorwaarden dat sprake is van een “daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie” — art. 13 E.V.R.M. —.

C.

Verzoeker heeft een onbetwistbaar recht om de verklaring van “wettelijke samenwoning” die hij samen met mevrouw M. R. [...] heeft afgelegd, te doen registreren, net zoals elke andere burger dat zou kunnen, en zulks ongeacht zijn verblijfsstatus.

De omstandigheid dat de bedoelde “registratie” hem kan worden geweigerd in de mate waarin er sprake zou zijn — hetgeen verzoeker betwist, en hetgeen niet is gebleken — van een zogezegde “schijnrelatie” — in die zin dat met de “verklaring” uitsluitend de regularisering van de verblijfsstatus van verzoeker wordt beoogd, en niet het doen erkennen en veilig stellen van het gezamenlijk gezinsleven waarvoor verzoeker en zijn partner hebben gekozen —, kan daaraan op geen enkele manier afbreuk doen.

Immers, enkel de bevoegde rechter, — d.w.z. de familierechtbank te Antwerpen, afdeling Antwerpen, die hierover na tegenspraak tussen partijen, en met volle rechtsmacht zal oordelen — kan — voor het recht — beslissen of de wens van verzoeker en zijn partner om “wettelijk” “samen te wonen”, — en om hun gezamenlijk gezinsleven op die manier te doen erkennen, en meer veilig te stellen —, een oprecht karakter heeft, of niet.

Uit het motiverend gedeelte van de bestreden beslissing treedt als bewezen naar voren dat de overheid, bij het nemen van de bestreden beslissing, op de hoogte was van de “intentie” van verzoeker “tot wettelijke samenwoning” — meer in het bijzonder : de verklaring van “wettelijke samenwoning” die verzoeker en zijn partner, mevrouw R. [...], reeds medio oktober '16 hebben afgelegd, en op registratie waarvan in het rijksregister zij sedertdien, voorlopig vruchteloos, hebben gewacht —. Tevens blijkt dat de overheid, bij het nemen van de bestreden beslissing, ervan op de hoogte was dat verzoeker en zijn levenspartner de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand, om hun verklaring van

“wettelijke samenwoning” te registreren, hebben bestreden met het rechtsmiddel dat de wet hen toekent, d.w.z. art. 1476quater B.W.

Ongeacht deze op zichzelf decisieve gegevens, is de bestreden beslissing genomen, hetgeen er op neerkomt dat de overheid bij het nemen van de bestreden beslissing ingaat tegen het recht op bescherming van verzoekers gezinsleven.

Doch, hoe ook, van zodra de overheid — meer concreet : verwerende partij in deze, als overheid die “bevelen” uitvaardigt “om het grondgebied te verlaten” — erover is ingelicht dat een vreemdeling een verklaring van “wettelijke samenwoning” heeft afgelegd, overschrijdt deze overheid haar macht, — zoniet zelfs haar bevoegdheid —, door een beslissing te nemen die strekt tot verwijdering van deze vreemdeling, van het grondgebied, nog vooraleer — na een tijdig door de betrokkene uitgelokt debat op tegenspraak,

vóór de bevoegde rechtbank — zal zijn geoordeeld of de betrokkene — c.q. zijn levenspartner met wie hij deze verklaring heeft afgelegd — oprecht is geweest in het nastreven van burgerrechtelijke erkenning en bescherming van zijn tweerelatie

— op grond van de rechtsgevolgen aan een “wettelijke samenwoning” verbonden —.

Of nog, in andere woorden : verzoekers recht op bescherming van zijn gezinsleven

— en meer concreet : op bescherming van het gezinsleven dat hij samen met zijn partner, mevrouw M. R. [...], met wie hij een verklaring van “wettelijke samenwoning” heeft afgelegd, beleeft, en beoogt veilig te stellen — wordt geschonden door het bestreden “bevel om het grondgebied te verlaten”, — en is aangevuld met een “verwijderingsmaatregel” —,

nu dit bevel er is gekomen nog vooraleer verzoeker zijn recht op bescherming van zijn gezinsleven heeft kunnen doen gelden, en afdwingen — concreet : met een beroep ten gronde bij de familierechtbank, tegen de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand, om zijn verklaring van “wettelijke samenwoning” in het rijksregister te registreren —.

D.

Op te merken dat ook het eerder reeds — door verzoeker met een annulatieberoep, en een gelijktijdige vordering tot schorsing bestreden — “bevel om het grondgebied te verlaten” d.d. 15.02.2017 is genomen in de wetenschap dat voor verzoeker nog een beroep zou openstaan bij de rechter — om er zijn recht op eerbiediging en bescherming

van zijn privé – en gezinsleven te doen erkennen —, mocht de registratie van zijn verklaring van “wettelijke samenwoning” uiteindelijk niet door de ambtenaar van de burgerlijke stand worden geregistreerd.

De bedoelde beslissing werd overigens genomen nog vooraleer de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen een beslissing had genomen over de registratie, ja dan neen, in het rijksregister, van de verklaring van “wettelijke samenwoning”, afgelegd door verzoeker en zijn partner, mevrouw M. R..

Voor zoveel als nodig behoudt verzoeker zich het recht voor om thans,

— gelet op de omstandigheid dat hij wordt vastgehouden, zodat een toestand ontstaat van onbetwistbare “uiterst dringende noodzakelijkheid” —, bij wijze van voorlopige maatregel de onmiddellijke, vervroegde behandeling te benaarstigen van de vordering tot schorsing die hij tegen bedoeld, eerder “bevel om het grondgebied te verlaten”, d.d. 15.02.2017, heeft ingesteld — verzoek tot nietigverklaring, met gelijktijdige vordering tot schorsing, d.d. 17.03.2017 – zaak gekend REF : [...].

TWEEDE MIDDEL : in de omstandigheden van de zaak, waar verzoeker en de partner van zijn keuze, mevrouw M. R. [...], een duurzame liefdesrelatie hebben, sedert geruime tijd hun vrije tijd met elkaar delen, en inmiddels sedert ruim een jaar met elkaar samenleven als man en vrouw, en zij hun relatie willen bestendigen, in die mate dat zij een gezamenlijke kinderwens hebben, die om objectieve gronden, in verband met een medische problematiek, enkel in België gerealiseerd kan worden, en zij bovendien een verklaring van “wettelijke samenwoning” hebben afgelegd, en waar nog niet — definitief, d.w.z. door een rechter met volle rechtsmacht — is geoordeeld over hun recht om deze verklaring van “wettelijke samenwoning” te doen registreren in het rijksregister, heeft verwerende partij bij het uitvaardigen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en de “verwijderingsmaatregel” erin vervat, niet gehandeld in overeenstemming met hetgeen de algemene beginselen van behoorlijk bestuur haar opdroegen, c.q. toelieten om te doen, — zo onder meer en meer bepaald hierom dat verzoeker niet vooraf nog (opnieuw) is gehoord, en dat verwerende partij ook voor het overige geen deugdelijk eigen onderzoek heeft verricht over het bestaan, ja dan neen, van een werkelijk, en oprecht gezinsleven, met daaraan, te dezen, gekoppeld een concrete kinderwens, die enkel in België kan worden verwezenlijkt, en aan de verwezenlijking waarvan de bestreden beslissing op klaarblijkelijke wijze in de weg zal staan, mocht zij uitgevoerd worden —.

A.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij zich er passief toe heeft beperkt, uit de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om de verklaring van “wettelijke samenwoning” te registreren die verzoeker en zijn levenspartner, mevrouw R. [...], hebben afgelegd, een “contra – indicatie” af te leiden voor het bestaan van een werkelijk gezinsleven.

Bepaald “kort door de bocht”, — zo wil het verzoeker voorkomen —, is dan de opwerping, — in de motivering van het bestreden besluit —, als zou enkel en alleen reeds omwille van deze zogezegde “contra – indicatie” “mogen worden besloten dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van art. 8 E.V.R.M. inhoudt”.

Verwerende partij draait de rollen overigens om, waar zij het verzoeker voor de voeten gooit dat hij — ook hier zogezegd, vermits verzoeker wel bij machte is het tegendeel van wat verwerende partij voorhoudt, aan te tonen, hetgeen hij onder meer en meer bepaald zal doen in het geding vóór de familierechtbank, aan de hand onder meer van de bewijsstukken die hij overlegt, volgens onderstaande inventaris — “niet aantoonde dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst”.

Op te merken dat de woorden “een gezinsleven” bepaald ongelukkig zijn gekozen : wordt geïnsinueerd dat verzoeker “in zijn land van herkomst” of elders, een relatie kan starten met een andere levenspartner?

B.

Wat er van zij, in geen geval heeft de verwerende partij — vooraleer haar beslissing te nemen — enige vorm of enige mate van werkelijke interesse ervoor betoond

of bij echt onderzoek, — een verhoor van verzoeker daaromtrent had kunnen volstaan — effectief zou blijken dat voor de levenspartner van verzoeker, mevrouw M. R. [...], werkelijk een keuze openstaat om verzoeker naar Nigeria te vergezellen.

Elders in huidig verzoekschrift is voldoende uiteengezet waarom het antwoord op die laatstbedoelde vraag te dezen alleen negatief kan zijn.

Ook meer in het algemeen doet verzoeker opmerken dat verwerende partij haar beslissing heeft genomen, zonder een deugdelijke feitengaring vooraf, en bijgevolg met miskennis van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het vereiste van een materiële grondslag in de feiten — de zogenaamde materiële motiveringsplicht —.

Zeer in het bijzonder beroept verzoeker er zich op dat hij niet vooraf is gehoord, vooraleer de verwerende partij haar bestreden beslissing heeft genomen.

Mocht een dergelijk verhoor wel nog vooraf zijn gegaan aan de bestreden beslissing, dan zou de verwerende partij kennis hebben kunnen krijgen van gegevens, van aard om uitgangspunten waarop zij zich thans — naar met zoveel woorden blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing — in doorslaggevende mate heeft gebaseerd, te falsifiëren, minstens in zodanige mate te problematiseren dat verwerende partij enkel reeds om die reden — en in het licht van de algemene beginsel van behoorlijk bestuur — eerst een verder eigen onderzoek had behoren te verrichten, alvorens een beslissing inzake de verwijdering van het grondgebied te — hebben kunnen — nemen.

Verzoeker verwijst — wat de aard, de grondslag en het belang van het “hoorrecht” betreft, als voorwaarde ook voor een “daadwerkelijke waarborg” in de zin van art. 13 E.V.R.M. —, naar de gedachtengang die in het eerder reeds aangehaald arrest — nr. 173.592, op 25.08.2016 uitgesproken door de waarnemend voorzitter van de IIe kamer van de “Raad voor Vreemdelingenbetwistingen” — is verrat.

C.

Het gebrek aan elk — eigen — voorafgaand onderzoek, vanwege verwerende partij, omtrent de oprechtheid ja dan neen van verzoekers “intentie tot wettelijke samenwoning” komt neer op een miskennis van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur,

in die zin dat een bestuur dat met respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, en de materiële motiveringsplicht

— en ook nog : het verbod van willekeur — handelt, zich ervoor zou hebben gewacht om twee fundamenteel verschillende categorieën vreemdelingen — die allebei een verklaring hebben afgelegd

van “wettelijke samenwoning” — toch “gelijk” te behandelen, namelijk diegenen van wie de verklaring van “wettelijke samenwoning” niet oprecht is geweest, enerzijds, diegenen — categorie waartoe verzoeker behoort — van wie de verklaring van “wettelijke samenwoning” wel degelijk oprecht is geweest, anderzijds.

D.

Verwerende partij wekt overigens, in de motivering van haar bestreden beslissing, de indruk uit te gaan van een uitgangspunt dat — naar het oprechte aanvoelen, en het eigen rechtsgevoel van verzoeker — hogelijk problematisch mag worden genoemd :

“Zowel (verzoeker) als mevrouw M. R. [...] wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van (verzoeker) in België.”

Wil verwerende partij hiermee zeggen dat zij het aan de overheid vindt toekomen, een vorm van “politie” in te stellen over de verliefdheden die aan mensen overkomen ?

Wordt het verzoeker en zijn levenspartner verweten dat zij hun relatie hebben aangevat, ook al was hun verliefdheid wederzijds en uitgesproken, en is zij dat nog steeds ?

Hoe meent verwerende partij die gedachte te kunnen rijmen met het beginsel, uitgedrukt in art. 8 E.V.R.M., dat het recht op privé – en gezinsleven aan eenieder wordt gewaarborgd ? Omvat dit recht dan plots niet meer het recht op eerbiediging, door de overheid, van de eigen keuze van levenspartner ?”

4.2.1.2. De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op het bestreden bevel. Bijgevolg gaat hij na of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze in zijn besluitvorming aangaande de bestreden bevelen heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, doch hij kan enkel nagaan of het bestuur niet op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 3 februari 2016, nr. 11.784 (c)).

De Raad wijst erop dat het bevel om het grondgebied te verlaten tevens gesteund is op artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, waarbij in feite wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij op het Schengengrondgebied verblijft zonder een geldig visum. Dit motief wordt door de verzoekende partij niet betwist, noch weerlegd en is voldoende determinerend om een bevel om het grondgebied te verlaten, te geven. Voorts is de afwezigheid van vrijwillige vertrekketermijn gesteund op artikel 74/14, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet, waarbij in feite wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan drie eerdere verwijderingsbeslissingen. Dit motief wordt eveneens niet betwist, noch weerlegd door de verzoekende partij en is voldoende determinerend om een bevel om het grondgebied te verlaten, te geven zonder termijn voor vrijwillig vertrek.

Wat betreft de reden van de beslissing tot terugleiding naar de grens, dient eveneens te worden opgemerkt dat deze beslissing steunt op de vaststelling dat de verzoekende partij op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum en de reglementering niet respecteert, hetgeen niet wordt betwist, noch weerlegd. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze hieruit afleidt dat het weinig waarschijnlijk zal zijn dat de verzoekende partij vrijwillig gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze motivering volstaat om de beslissing tot terugleiding naar de grens te schragen.

De verzoekende partij voert aan dat in het licht van artikel 8 van het EVRM onvoldoende rekening werd gehouden met haar gezinsleven met mevrouw M.R., daar er geen zorgvuldig onderzoek in het licht van artikel 8 van het EVRM gevoerd werd naar haar gezinssituatie. De verzoekende partij beklemtoont dat haar relatie met mevrouw M.R. geen schijnrelatie is. Om haar betoog te staven brengt ze verschillende foto's, verklaringen van familie en vrienden en berichten uitgewisseld via sociale media bij. De verzoekende partij vervolgt dat haar partner haar niet kan volgen naar Nigeria, gelet op hun kindervens en de fertiliteitsbehandelingen die ze dienen te ondergaan. Daarenboven is haar partner ook tewerkgesteld en woonachtig in België. Ook wijst ze op de procedure die ze hebben opgestart tegen de beslissing tot weigering van registratie van de verklaringen van wettelijke samenwoning van de stad Antwerpen bij de familierechtbank te Antwerpen.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

Alhoewel de verwerende partij van mening is dat de weigering van registratie van wettelijk samenwoonst een contra-indicatie is, inzake het bestaan van een gezinsleven, is de verwerende partij toch overgegaan tot een belangenafweging in de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat: *“De weigering van registratie van wettelijke samenwoonst vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Mevrouw R. M. R. [...] niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Nigeria. Zowel betrokkene als Mevrouw R. M. R. [...] wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Het beroep dat betrokkene op 3.04.2017 heeft ingediend tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg houdt op zich dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM. De weigering van de registratie van wettelijk samenwoonst vormt immers een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op wettelijke samenwoonst zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de wettelijke samenwoonst alsnog geregistreerd mag worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van de wettelijke samenwoonst.”*

Dienaangaande moet erop worden gewezen dat niet wordt betwist dat het *in casu* een situatie van eerste toelating betreft nu de verzoekende partij niet beschikt over een verblijfsrecht of -machtiging in het Rijk, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het door de verzoekende partij voorgehouden gezinsleven. Aldus oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan

handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, *Antwi e.a. v. Noorwegen*, § 89).

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108).

In casu stelt de verzoekende partij dat haar partner niet mee naar Nigeria kan, daar zij kinderen willen krijgen door middel van fertiliteitsbehandelingen daar haar partner, gelet op haar gezondheidstoestand, niet zonder een dergelijke behandeling in verwachting kan geraken. In het verzoekschrift wordt uiteengezet waarom deze fertiliteitsbehandelingen noodzakelijk zullen zijn, en waarom zij hier niet eerder aan begonnen zijn.

Een bewijs van fertiliteitsbehandelingen of hormoonbehandelingen die heden daadwerkelijk worden gevolgd, ligt niet voor. Ter terechtzitting bevestigt de advocaat van de verzoekende partij dat er nog geen fertiliteitsbehandeling heeft plaats gehad. Derhalve wordt niet aangetoond dat enige lopende fertiliteitsbehandeling door de repatriëring van de verzoekende partij wordt afgebroken.

In zoverre de verzoekende partij verder voorhoudt dat haar repatriëring wel degelijk in disproportionaliteit staat met haar recht op privé- en gezinsleven en een ernstig moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt daar contacten tussen haar en haar partner nodig zijn om de fertiliteitsbehandelingen voort te kunnen zetten. Dit betoog doet evenwel geen afbreuk aan het motief in de bestreden beslissing dat haar partner haar kan bezoeken in Nigeria. De verzoekende partij toont niet aan dat de vereiste contacten niet plaats kunnen hebben in het kader van zulke bezoeken. Derhalve wordt niet aannemelijk gemaakt dat de fertiliteitsbehandelingen niet kunnen worden opgestart. Ook stelt de verzoekende partij dat ze nu dienen te beginnen met een dergelijke behandeling gelet op het gegeven dat haar partner reeds 33 jaar oud is. In dit verband wijst de Raad erop dat de verzoekende partij geen begin van bewijs bijbrengt dat haar partner nu met de behandeling dient te beginnen, en niet kan wachten tot wanneer de procedure bij de familierechtbank afgerond is en de verzoekende partij in het bezit is van de vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten.

In deze dient de Raad op te merken dat de verzoekende partij niet kan ontkennen dat het voorgehouden gezinsleven werd ontwikkeld in een periode waarin de betrokkenen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van de verzoekende partij er toe leidt dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108).

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij niet aantoont dat een fertiliteitsbehandeling niet kan worden gestart of verder gezet in Nigeria of later in België of Nederland wanneer de verzoekende partij in het bezit is van de vereiste binnenkomstdocumenten. Dit geldt des te meer omdat de partner van de

verzoekende partij zelf aangeeft in haar verklaring dat de eerste behandeling in haar fertiliteitsbehandeling een hormoonbehandeling met tabletten clomifeencitraat is. Deze behandeling wordt, zoals blijkt uit de stukken van de verwerende partij, gedurende 6 tot 12 cycli geprobeerd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de familierechtbank te Antwerpen de rechtsdag op 21 december 2017 bepaald heeft. De verzoekende partij gaat eraan voorbij dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gesteld dat: *“In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de wettelijke samenwoning alsnog geregistreerd mag worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van de wettelijke samenwoning.”* Bijgevolg blijkt niet dat de fertiliteitsbehandeling die haar partner behoeft een concreet element is dat wijst op een onoverkomelijke hinderpaal voor het verderzetten van het gezinsleven. Er wordt tevens niet aannemelijk gemaakt dat de verzoekende partij en mevrouw M.R. als gevolg van de bestreden beslissing de kans wordt ontnomen om kinderen te krijgen.

Waar de verzoekende partij ook wijst op het beroep dat zij ingesteld heeft bij familierechtbank te Antwerpen tegen de beslissing van de stad Antwerpen om haar wettelijke samenwoning met mevrouw M.R niet te registreren, en dat hieruit zou volgen dat zolang deze procedure loopt, haar geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht uitgereikt worden, wijst de Raad op hetgeen wat volgt. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de lopende procedure bij familierechtbank te Antwerpen: *“Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is.”* Deze motieven van de bestreden beslissing worden niet weerlegd door de verzoekende partij. Een dergelijk beroep bij de familierechtbank heeft geen invloed op de onregelmatige verblijfssituatie van de verzoekende partij. Even heeft het een schorsende werking die de uitvoerbaarheid van onderhavig bevel verhindert. Vorderingen die betrekking hebben op de wettelijke samenwoning, zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, ressorteren niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek een persoonlijke verschijning verplicht is, zoals op goede gronden in de bestreden beslissing wordt gesteld. De verzoekende partij toont niet aan dat zij zich niet door haar raadsman kan laten vertegenwoordigen, noch dat haar beroep niet zal worden behandeld op grond van het loutere feit dat zij zich door haar raadsman laat vertegenwoordigen. In de bestreden beslissing wordt nog vastgesteld dat indien de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de samenwoning alsnog geregistreerd mag worden, de verzoekende partij bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag kan indienen op grond van deze geregistreerde samenwoning, hetgeen de verzoekende partij niet betwist.

Het gegeven dat mevrouw M.R. de Nederlandse nationaliteit heeft, heden in België woont en werkt en geen enkel band heeft met een Afrikaans land, vormen op zich geen concrete elementen die wijzen op ernstige hinderpalen om het voorgehouden gezinsleven elders te voeren. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat haar partner enkel in België kan tewerkgesteld worden of wonen. Daarenboven verhindert niets mevrouw M.R. bovendien regelmatig naar Nigeria te reizen om bij de verzoekende partij te zijn en er blijkt ook niet dat contact via de moderne communicatiemiddelen niet mogelijk is, in afwachting van de procedure bij de familierechtbank. De Raad benadrukt dat het EVRM geen recht voor gezinsleden omvat om de plaats te kiezen waar zij hun gezinsleven wensen uit te bouwen (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Litouwen*; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39).

De bestreden beslissing heeft ook niet tot gevolg dat de verzoekende partij enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. Daarenboven heeft de verzoekende partij sinds de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2014, waarbij aan de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd, geen poging ondernomen om haar verblijf op het Belgische grondgebied te regulariseren. Ook niet na 29 januari 2015 toen de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) aan de verzoekende partij uitreikte. Volgens de verklaringen van de verzoekende partij zelf, had zij op dat moment reeds een relatie van een jaar met haar partner. Hiervan ligt geen begin van bewijs voor, indien dit effectief zo was, dan dienden zowel de verzoekende partij als mevrouw te weten dat de verblijfssituatie van de verzoekende partij vanaf het begin precair was, waardoor zij geen rechtmatige verwachting konden koesteren dat zij in alle gevallen het gezinsleven in België konden verderzetten.

De verzoekende partij maakt *prima facie* derhalve niet aannemelijk dat er sprake is van dwingende elementen die zouden kunnen doen besluiten tot het bestaan van uitzonderlijke omstandigheden in de zin van de hoger aangehaalde rechtspraak en die zouden leiden tot een schending van artikel 8 van het

EVRM, inclusief het recht op voortplanting dat onder deze bepaling ressorteert en evenmin absoluut van aard is.

De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze zou hebben geoordeeld dat haar beweerde gezinsleven het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten niet in de weg staat, of dat daarover niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt derhalve *prima facie* niet.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen. Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing zijn als ten minste aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

1. De overheid neemt een individuele beslissing die een ernstig nadeel meebrengt voor de betrokkene;
2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend (RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

De Raad wijst er voorts op dat het vervullen van de hoorplicht slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de schorsing van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verweerder zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen. Het is dan ook aan de verzoekende partij om aan te duiden dat zij de diensten van de verweerder informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Indien de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van de verzoekende partij en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de schorsing van de bestreden beslissing kunnen leiden. Deze rechtspraak van de Raad van State ligt in de lijn van de rechtspraak van Hof van Justitie met betrekking tot het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht. Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80). Om een voormelde onregelmatigheid te constateren, dient men aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten met al dan niet vasthouding met het oog op verwijdering hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 40).

In casu beroept de verzoekende partij zich op de volgende elementen: haar gezinsleven met mevrouw R.M., de fertiliteitsbehandelingen, het gegeven dat mevrouw R.M. werkt en woont in België en dat zij nooit naar Afrika geweest is. Uit de bespreking van het eerste onderdeel van het middel blijkt dat dit geen elementen zijn die een invloed hadden kunnen hebben op de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg maakt de verzoekende partij *prima facie* geen schending van het hoorrecht aannemelijk.

De middelen zijn niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS